

Bartkó Péter Szilveszter

a tenger mégsem

a végtelen.
hanem ami elmosza.
a semmiből kitüremkedőt.
mint a többi táj. ő sem ismétli magát.
s nem ismétlődünk benne mi sem.
kijelöljük a bójákon túli távlatot.
de a hullám végül visszavet.
felkínálja magát a féléber pillanat.
hogyan beleharapjunk a fák alatt.

valamiért jöttünk.
de mint a mohó turisták.
akik nem értik a helyet.
hiánnyal távoznak.

együtt indultunk

kéz a kézben. a gödrök és a tócsák kerülgetése
növelte köztünk a távolságot.
aztán folyó kúszott közénk.
de a hangunk. mint a szétázott papírhajó.
még éppen partot ért.

és átnéztünk. de a fák kitakartak.
mégis követtük a párhuzamost.
majd hegy nőtt közénk.

és köd szakadt.
erre az álmra is.
amelyből a reggelbe érkezünk.
minden alkalommal.
egyre távolabbról.

hosszú ősz

kezdődik el. és olyanok vagyunk mi ketten
mint a szellemek. vagy mint a tó és az ég
amely egykor összetartozott. szarvasok bőgése
zeng a völgyben. mint valami túlvilági ének.
voltunk. hollórebbenésnyi
lét után.

az agancsok a távolban összecsapódnak.
tudjuk hogy ennek a dalnak vége.
de még kitarjtuk a magas cét.